

Streszczenie rozprawy doktorskiej pt. „Instalacja procesualna wobec metod jej sytuowania przestrzennego na podstawie cyklu *Życie jako problem* 2009-2018”

Dysertacja opisuje instalację o charakterze procesualnym w zmiennych warunkach ekspozycyjnych. Instalacja pt. „Życie jako problem” w ciągu dziewięciu lat transformacji była prezentowana w czternastu różnych miejscach. Wpływały one na sensy jej odczytania, ale również wyznaczały dalszy kierunek jej zmian formalnych.

W pierwszej części pracy skupiam się na opisie podstawowych zagadnień związanych z tematem dysertacji. Posługując się terminem brikolażu używanego przez Łukasza Guzka nakreślam ramy hasła instalacja. Następnie opisuję metody organizacji (rozstrzygnięcia) przestrzeni ekspozycji oraz metody jej percepcji. Posługuję się w tym celu ideami oraz pracami m.in. takich artystów jak Katarzyna Kobro, Robert Morris, Richard Serra, Thomas Hirschhorn.

W kolejnym eseju opisuję metody powiązania przestrzeni z elementami ekspozycji wyróżniając takie jej typy jak: 1. Dialog struktury obiektu z naturą wnętrza (Carl Andre). 2. Zabieg instalacyjny polegający na podkreśleniu detali konstrukcji wnętrza (Robert Irwin). 3. Ingerencja polegająca na architektonicznej przebudowie przestrzeni (Monika Sosnowska). 4. Integracja ekspozycji poprzez proces recepcji przestrzeni (Olaf Eliasson, Philippe Perrano) 5. Kontekstualizacja, zespalanie miejsca z jego historyczną referencją (Michael Elmgreen i Ingar Dragset).

Podstawą do opisu zagadnień sztuki procesualnej jest tekst Łukasza Białkowskiego „Sztuka w procesie jako typ dzieła otwartego”. Jej cechy opiszę na przykładzie prac *Andrzeja Dudka-Dürera*, Piotra C. Kowalskiego, Renate Weh oraz inicjatywy Ryszarda Waśko *Konstrukcja w procesie* z 1981 r.

Esej opisujący model podmiotowości istotny dla mojej koncepcji estetycznej jest inspirowany tekstami Maurizio Lazzarato, „Praca niematerialna”, oraz koncepcją „Ciała bez organów” duetu Deleuze / Guattari.

Następnie powrócę do przedmiotu fotela/krzesła i tego, w jaki sposób był on reprezentowany w historii sztuki, oraz do wątku przestrzeni biurowej, gdyż to ona jest podstawową inspiracją konstruowanej przeze mnie formy przestrzennej.

W drugiej części pracy opisuję chronologicznie wystawy instalacji „Życie jako problem”. Przedstawiam metody jej realizacji oraz aranżacji wskazujące na finalne decyzje i rozstrzygnięcia zawarte w formalnej części pracy doktorskiej.

Analiza cyklu „Życie jako problem” ukazuje fotel jako obiektu o charakterze konceptualnym. Wskazuje również na potrzebę rozróżnienia materialnego obiektu ekspozycji od jego dokumentacji ujawniającej tryb procesualny całości pracy. Ciąg dokumentacji pracy nie buduje jej wspólnego znaczenia a jedynie wskazuje na jego ewolucyjność, inspirując dalszy rozwój formy.